

แล้วสอนว่าอย่าไว้ใจมนุษย์ มันแสนสุดลึกล้ำเหลือกำหนด
ถึงเถาวัลย์พันเกี่ยว ก็ไม่คดเหมือนหนึ่งในน้ำใจคน

เรื่อยเรื่อยมารอนรอน ที่พากรจะตกต่ำ
สนธยาจะใกล้ค่ำ คำนึงหน้าเจ้าตาตรู

ถึงบางพุดหุดดีเป็นศรีศักดิ์ มีคนรักสดี้อยอ่อยจิต
แม้พุดช้ำตัวตายทำลายมิตร จะชอบผิดในมนุษย์เพราะพุดจา

มาถึงบางครุฑทิวไค้ ยามวิโยคยากใจให้ละอื้น
ไฉ่สุธาหนาแน่นเป็นแผ่นหิน ถึงสัหมันส่องแสงทั้งแดนไตร

ไฉ่สำมัญแผ่แปรไม่แท้เที่ยง เหมือนอย่างเยี่ยงชายหญิงทั้งวิสัย
นี้หรือจิตคิดหมายมีหลายใจ ที่จิตใครจะเป็นหนึ่งอย่าทั้งคิยุ

